

klar, at jeg ikke tror, der kan blive Strid om den, og det er ogsaa af tidligere Kultusministre indrømmet, at saadanne Bestemmelser ville være klare og tydelige nok. Der kan ikke her blive Plads for Strid. Det er samtidig en Bestemmelse, som for Skolens Vedkommende er fuldt betryggende; jeg tror ikke, der let vil blive Strid derom blandt Skolens Tilsynsmænd lige saa lidt som blandt dem, der arbejde i Folkeskolen. Derfor kan jeg for mit Vedkommende ikke være enig med Højre i, at naar man stemmer § 15 ud, bliver man egentlig kun staaende ved det gamle i Loven af 1856. Nej, naar man stemmer § 15 ud, bliver man staaende ved den Fortolkning, som nu er bleven saa særlig skærpet ved at blive draget stærkt frem, og saa bliver man desuden staaende ved de Indskrænkninger, der findes i § 16, og som i øvrigt ere fuldt forsvarlige, vel at mærke, naar man faar Reglerne vedrørende Kaldsrettens Udøvelse ordnet solidt og godt.

Jeg skal nu med et Par Ord omtale Stillingen over for de moderate, som ønske at slette Paragraffen om de 170,000 Kr. til Københavns Kommune. De fremføre med Hensyn til Københavns Kommune, at det er en rig Kommune, og det skal jeg ikke benægte. Der er fremført adskillige Fordele, som denne Kommune har. Ærede Medlemmer kunne blot gaa hen og slaa op i Rigsdagstidenden for 1895—96 og læse den lange Remse igennem, som da blev fremført af det ærede Medlem for Assens (Berntsen) — jeg skal ikke nævne alle disse Fordele her paa ny. Det blev da sagt, og saaledes bliver det endnu sagt: derfor ville vi ikke være med til at bevilge den de 170,000 Kr. ved denne Lejlighed, da Loven i øvrigt ikke angaar Københavns Skolevæsen. Jeg tror, at hele denne Betragtning ikke kan holde Stik. Sagen er nemlig den, at det, man her gør, er, at man ud af Statskassen kræver en yderligere Udgift til Skolevæsenet her i Landet, specielt til Støtte af Kommunerne, af 1,400,000 Kr. Men gør man det, kræver man et saa stort Beløb anvendt til Kommunerne, tror jeg ikke, det er stemmende med Ret og Billighed, at man siger: en Kommune her i Landet holde vi imidlertid ganske udenfor; den betaler selv sit Skolevæsen og har store Udgifter dertil, men den skal ingenting have af Tilskuddet. Dette er ikke ret og billigt og stemmer ikke med Folketingets tidligere Standpunkt i saa Henseende. Jeg skal der gøre opmærksom paa, at da vi i et Par Samlinger udbetalte Beløb af Stats-

kassen til Kommunerne — det var særlig de moderate, der arbejdede for det Forslag, skønt oprindelig havde Venstre ogsaa haft den Ting fremme — da gik man den Vej, at man gav baade Landkommunerne, Købstadkommunerne og København. Og hvad var ved denne Lejlighed Motiveringen for disse Bidrag? Det var den, at Kommunerne vare trykkede, at Kommunerne havde for store Byrder, at de vare fattige, og derfor vilde man støtte dem. Men hvis det var Motiveringen, saa synes det mig at stemme meget slet med denne Betragtning, at København nu ingenting skal have, fordi København er en rig Kommune. Den Gang gav man nemlig 600,000 Kr. af Statskassen til Amtskommunerne, 250,000 til København og Købstæderne og 15,000 til Handelspladserne. Altsaa, man erkendte her, at saa snart der skal udbetales Beløb af den fælles Kasse, af Statskassen, kan man ikke vilkaarlig gaa hen og sætte en Kommune ud, selv om man maa erkende, at det er en velhavende eller rig Kommune, og en Kommune, der har forskellige Fordele. Der maa man følge Retfærdighedens og Billighedens Krav og give alle Kommunerne efter fælles Regler. Og det var det, man gjorde. Da hørte vi ikke Tale om, at København intet skulde have. Jeg skal ogsaa henvise til en anden Lejlighed, nemlig da vi ordnede Sindssygevesenet her i Landet ved Loven af 7de Maj 1884. Da gave vi en Lov om, at de Byrder, som Amtsfondene tidligere havde haft til Sindssygevesenet, væsentlig skulde falde over paa Statskassen, og at der derfor skulde oprettes Statsanstalter. København havde sit Sindssygevesen for sig selv — ligesom den nu har sit Skolevæsen — men da sagde man alligevel: naar vi udbetale af Statskassen til Sindssygeanstalterne trindt omkring i Landet, og København har sit eget Sindssygevesen, gaar det ikke an at holde København ude, den maa ogsaa have sit Bidrag. Man gav København et Bidrag, ikke et fast Bidrag, men et Bidrag, som skulde være stigende i Forhold til, hvorledes de Udgifter, som Sindssygevesenet volder, steg i det øvrige Land. Derfor er Bidraget til Københavns Kommune ifølge Loven af 7de Maj 1884 stadig steget, saa det nu staaar, saa vidt jeg mindes, opført paa Finansloven med 136,000 Kr., og det vil stige yderligere, fordi vi ved forskellige Ændringsforslag ogsaa i Aar ere gaaede til yderligere Bidrag til Sindssygevesenet omkring i Landet. Det, man her foreslaar, er imidlertid